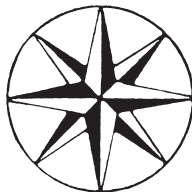

KAPITÁN HOD NA LOUVU

Dva dny následující po děsivé noci jsme strávili odpočinkem a opravami silničního vlaku. Na cestu jsme se vydali až 8. června. Projížděli jsme teď Rohilkhandem, horským státem, sousedícím už s Nepálem. I zde se tvrdě bojovalo. Proti Angličanům tu vyvolal vzpouru zdejší nabab Chán Bahádur Chán Ruhéla. Byl si tak jistý svou věcí, že vyhlásil samostatný stát a nechal razit stříbrné mince. Angličané ho pověsili, ale tyto nešťastné mince jsou prý velmi cenné sběrateli.

Jeli jsme příjemnou krajinou s dobrými silnicemi, a co hlavního, Gumimu se rychle uzdravila noha, takže mu po té děsné noci nezbylo nic než vztek na oheň nebes.

Zatím jsem neměl příležitost připomenout, že kapitán Hod, vynikající střelec, přispíval k našemu jídelníčku lovem. Oba naši psi, Fann i Black, mu velmi pomáhali. Blížili jsme se k himálajskému podhůří, krajina tu byla málo obydlená, takže zvíře kolem nás přibývalo. Někdy to bylo až nemilé.

Když druhý den po odpočinku náš parní slon, řízený panem Storrem, pokračoval v klidném tempu bambusovým hájem, zničehonic z houštiny vyskočilo jakési zvíře a vrhlo se slonovi po krku. Byl to zdejší druh levharta, zvíře menší a ne tak silné jako tygr, nicméně také velmi nebezpečné.

Tlapy zvířete se smekly po ocelovém plechu, ovšem dravec byl velmi mrštný, zachytil se ucha a podařilo se mu vydrápat až na slonovu hlavu. Asi byl vyhladovělý. Viděl nás na verandě a nedával najevo žádnou plachost. Neseskočil a neutekl. Naopak, ježil se a vrčel.

Ke kapitánovi přistoupil jeho sluha Fox a podal mu dvouhlavňovou pušku. „Bojím se, aby se nepokusil vlézt ke Storrovi do věže,“ bručel Hod. Ustoupil na stranu, aby nešťastnou náhodou věžičku nezasáhl, namířil a vystřelil.

Zvíře zařvalo, seskočilo a několika plavnými skoky zmizelo v houští.

„No tohle,“ smál jsem se, „myslel jsem, kdovíjaký nejste střelec a vy jste minul, kapitáne!“

Také Munro se usmíval.

„Opravdu, tenhle výstřel si nezapišete do seznamu skvělých výkonů,“ dobíral si ho. „Tak se nemračte. Proč se vztekat?“

„To se stane každému. Netrefit se je lidské,“ chlácholil jsem ho.

„Musel jsem ho trefit. Měl jsem ho na mušce.“

„Trefil jste se, příteli,“ řekl Munro, „ale pánubohu do oken. Chcete-li, prohlásím to za úspěch, abyste se přestal hněvat.“

Navztekaný Hod škulbl hlavou a pohodil pušku do křesla. Tam ji sebral Mac Neil a prohlížel si ji.

Munro vstal a zvolal vesele:

„Hlavně že nás ta potvora neobtěžuje. Teď nás čeká snídaně a ta nás potěší...“

„Tím spíš,“ dodal Mac Neil, „že kapitán za nic nemůže.“

„Že ne?“ popíchl ho Munro.

„Na vině je Fox. Podívejte, čím nabil kapitánovu dvojku!“

Vytáhl z komory druhý náboj. Ano, byl brokový, na lov kachen.

„Foxi!“ zvolal přísně kapitán. „Pojď sem.“

Sluha srazil podpatky a vypjal hrud.

„Uděluji ti dva dny domácího vězení!“

„Přijímám, pane kapitáne,“ zasalutoval sluha. Pak odpochoval do svého pokojíku, kde se zavřel, a byl odhodlán na osmačtyřicet hodin nevystřít hlavu.

Ano, v anglické armádě panují přísné pořádky.

Následujícího dne, 9. června, nám mistr Parazard oznámil, že je ve spížirně vymeteno a že od nás čeká lovecké výkony, jinak že budeme v poledne o hladu. Tentokrát jsem vzal brokovnici do ruky i já a spolu s Hodem a Gumim jsme pro-
česávali savanu podél silnice, po níž supěl náš silniční vlak. Zvedli jsme pár ko-
roptví a vyplašili několik zajíců, ale vždycky byla zvířata moc daleko. Hod měl
mrzutou náladu.

„Za to může on,“ kývl vztekle k vlaku, který se šinul po silnici nedaleko nás.
„Fox?“

„Za tohle Fox nemůže. Ten slon! Supí, dupe a čoudí. Není divu, že zvěř utíká!
Ale máte pravdu. Může za to Fox. Přinesl nám smůlu. Kolik je hodin?“

„Budou tři.“

„No vidíte a my jsme si zatím nevystřelili. Přisahám, že bouchnu třeba
myš nebo veverku. Přece se nevrátíme s prázdnou!“

Plahočili jsme se doslova celý den, přecházeli silnici v naději, že na druhé
straně to bude lepší, a pořád nic.

Kapitánova tvář se zvolna měnila. Na čele se mu udělala svislá rýha od toho,
jak se pořád mračil. Puška ho páčila v rukou. Přehazoval si ji z levačky do pra-
vice, pak si ji dal na rameno, hned nato na záda. Slyšel jsem, jak si něco bručí,
a občas jsem zaslechl Foxovo jméno.

„Je zle,“ šeptal mi Gumi. „Kapitán začíná zuřit. Za chvíli bude vzteky
střílet po kamenech.“

„Dal bych třicet šilinků,“ řekl jsem mu, „abych mu mohl poslat do rány
třeba obyčejného holuba.“

Ale žádný opeřenec tu nebyl, aby se nechal uplatit. Kdybychom se přiblí-
žili k nějaké vesnici, byl bych Gumiho poslal, aby tam koupil oškubanou sle-
pici. Plahočili jsme se však v naprosté pustině, nikde nebylo živáčka. Začalo se
stmívat.

Nerad bych, aby se opakovala nedávná příhoda. Kapitán byl ale v ráži a ne-
bylo radno ho dráždit.

Najednou něco vyletělo ze křoví. Bez váhání jsem přiložil pušku k rameni
a vypálil. Pták zvolna padal na okraj rýžového pole.

„No konečně!“ zvolal Hod. „Mistr Parazard může být spokojený, a když
nebude, ať skočí do hrnce sám.“

„Jen aby se ten pták dal jíst,“ obával jsem se.

Fann zatím přinesl kořist. Gumi ji sebral a zahučel:

„Nejdůležitější je, že nás nikdo neviděl.“

„Copak jsme provedli?“

„To je páv, pane Mauklere.“

„No a? Pták jako pták. Copak někomu patří? Nikdo tu není. I pávi mají maso.“

„Jenže jsou to posvátní ptáci,“ řekl Gumi přísně.

„Tahle Indie!“ zvolal jsem. „Je tu něco, co by nebylo posvátné?“

„Posvátné neposvátné, v polévce se svatost ztratí. Jestli ti to udělá dobře, Gumi, budeme ho jíst s posvátnou úctou.“

Až později jsem se dozvěděl, že za usmrcení páva jsou v Indii těžké tresty a ty že uznávají i anglické zákony. Angličané si tu počínají rozumně a do svatosti se nepletou. Však jsme to s Banksem poznali na vlastní kůži a na vlastní kapse.

„Já si myslím, že páv není nic jiného než slepice s krásným ocasem. Jdeme domů. A nezapomeňte se tvářit jaksepatří vítězně, Mauklere! Dobrý lovec se musí umět dobře chvástat.“

Zlepšila se mu nálada a já byl také rád, že se nevracíme s prázdnou.

Cesta nás vedla bambusovou houštinou. Psi se najednou začali ježít a Hod mi pokynul, abych se zastavil. Naslouchali jsme. Obvyklé štěbetání a skřehotání utichlo. Ucítli jsme čpavý pach masožravé šelmy.

Vtom se ozvalo hromové zařvání.

„Tygr,“ zašeptal Hod. Pak zaklel. „Zatracená práce! Máme pušky nabitě

ptačími broky! Zase ten Fox. Vidíte, Mauklere? A vy jste se ho zastával.“ To byla pravda. V loveckých tornách jsme měli každý z nás tucet dalších nábojů, ale všechny byly brokové. Ovšem Foxova vina to nebyla. My sami jsme si takové střelivo přáli. Jenže i kdybychom měli kulové náboje, chybělo nám to nejdůležitější: čas je vložit do komory.

Tiše jako duch objevil se tygr dvacet metrů před námi. Všichni jsme strnuli, oba psi i my lidé. Naděje na záchranu nebyla žádná. Kolem nás byly bambusové stvolky, ale i kdyby to byly pořádné stromy, tygr by nám nedovolil na ně vylézt.

Zvíře snad vědělo, jak jsme bezmocní. Vůbec se nás nebálo. Dívalo se na nás a švihalo ocasem ze strany na stranu. Byl to obrovitý samec, nádherně zbarvený. Pomaličku se k nám blížil a prohlížel si nás, jako by přemýšlel, koho skolí jako prvního.

„Tak tohle je výhra,“ slyšel jsem, jak si Hod pro sebe bručí. „Děkuju ti, Foxi. Na tygra s broky číslo šest. Tohle až budu vykládat v klubu, nikdo mi neuvěří.“

No a já zase nemohl věřit tomu, že se Hod ještě někdy podívá do klubu. Stál jsem krok za ním, trochu vlevo. Moje puška byla prázdná. Za mnou se držel Gumi, jenže také on měl ve své zbrani brokové náboje.

Sáhl jsem po torně, abych nahmatal náboj. Hod za sebou vycítil pohyb.

„Ani hnout. Nedělejte nic, jinak skočí.“

Zůstali jsme tedy strnulí jako sochy. Psi se přitiskli k zemi a třásli se.

Tygr se k nám zvolna blížil. Přestal švihat ocasem, ani nepotřásal hlavou. Jen se na nás klidně díval.

Snažil jsem se uhnout pohledem. Hod vyprávěl, že dravci berou upřený pohled jako výzvu a útočí. Nezdálo se ale, že by ta bestie můj projev smířlivosti ocenila.

Hod stál, trochu nakročený, a čekal s namířenou dvojkou. Tygr byl už jenom deset metrů daleko. Krok po kroku se k nám přibližoval. Srdce mi di-voce bušilo. Měl jsem sto chutí zakřičet na kapitána, na co že čeká a proč nestřílí. Věděl jsem ale, co zamýšlí. Chtěl zvíře oslepit. Brokovým nábojem mu vypálí oči. Proto ho nechal dojít na tak krátkou vzdálenost. Každým krokem se zvýší účinnost broků.

Tygr udělal ještě tři kroky a příkrčil se. V další vteřině skočí.

Kapitán stiskl spoušť. Třeskl výstřel a hned po něm následovala další rána. Zvíře padlo jako podtaté, zaškubalo sebou a bylo mrtvé!

Nezbylo mi než ohromeně zírat.

Hod se k nám obrátil.

„Viděli jste to?“

„Co... co...“ nezmohl jsem se na slovo.

Hod radostně potřásl puškou.

„Žádné broky číslo šest! Kulový náboj, dokonce s třaskavou kulí!“

„Je to možné?“

„Samozřejmě! Jen se podívejte!“

Zlomil svoji dvojku a vytáhl zbylý náboj. I ten měl v sobě třaskavou kuli.

Teď to bylo jasné.

Kapitán Hod měl dvě pušky, dvouhlavňovou karabinu na lov velké zvěře a dvojku na ptáky a drobnou zvěř, obě se stejnou ráží. Fox se spletl a do karabiny dal brokové náboje a do dvojky kule. Jeho omyl zachránil život levhartovi, a dnes ho zachránil nám.

Však jsem to kapitánovi řekl.

„Máte pravdu. Měli jsme namále!“

K vlaku jsme se vrátili za půl hodiny. Hod okamžitě propustil Foxe z jeho domácího vězení a pověděl mu, co se stalo.

Fox vyslechl vyprávění s patami sraženými, dlaně přitisknuté ke švům, hlavu vztyčenou.

„Pane kapitáne,“ řekl, „v tom případě zasloužím za tu druhou chybu další dva dny vězení navíc!“

„To máš pravdu,“ podotkl kapitán. „Ale někdy si dovolím zapomenout na vojenské předpisy. Poruším je hned dvakrát. Vězení ti odpustím a navíc ti dám tuhle zlatou guineu!“

„Takový přestupek si dám líbit,“ zvolal Fox a strčil zlaták do kapsy.

Utábořili jsme se a podělili se o chudé maso nešťastného páva. Hostinu jsme uspořádali šakalům a hyenám, kteří si pochutnali na čerstvém tygřím mase. Mistr Parazard sice projevil opatrný zájem o pokusy s tygřími řízečky, avšak nepochodil. Všichni jeho strážníci, mne nevyjímaje, raději volili hlad.

Nazítří brzy ráno jsme se vydali na cestu, abychom se přiblížili k hranici s Nepálem.